

V čem to jdete?

jáhen Josef Janšta

Blíží se svátky zemřelých. Lidé kupují kytice a nosí je na hřbitov, kde jimi zdobí hroby svých blízkých.

„Budou svátky,“ povzdechne pan farář, „a nám onemocněl kostelník. Já budu mít zpovídání...“

„Já všechno nachystám,“ skáče mu do řeči Lukáš, který už chodí do deváté třídy.

„To jsi hodný,“ pochválí ho kněz, když jindy právě u něho s chválou kvůli jeho namyšlenosti šetří.

Lukáš slyší všude kolem sebe o svátcích zemřelých a s myšlenkou na ně jde do kostela dlouho před ostatními, aby všechno dobře připravil. Pan farář už zpovídá a Lukáš se dme pýchou, když si říká: „Musím si poradit sám.“

Pobrukuje si sám pro sebe: „Svátky zemřelých, na pohřeb se nosí fialová barva, tak

i dneska bude všechno ve fialové. Liturgický kalendář nepotřebuji, vím to i bez něj. Kostelník ho taky nepotřebuje.“

Pan farář přichází ze zpovědnice do sakristie na poslední chvíli. Jenom letmo se pozdraví s ministranty, s povzdechem se podívá na hodiny. Bezmyšlenkovitě si obléká ornát, vyzývá ministranty k modlitbě a snaží se nemyslet na to, co řešil v poslední zpovědi. Teď je přece slavnostní mše svatá, musí se od začátku soustředit.

Průvod opouští sakristii a postupuje krátkou chodbou, kudy chodí i věřící. Stará paní Macháčková, kterou Lukáš „nemusí“, protože mu

připadá moc jednoduchá, zatahá pana faráře za ornát. Přitom mu předhodí: „V čem to jdete?“

Kněz se podívá na sebe a lekne se. Dnes je přece Slavnost Všech svatých a já jdu ve fialovém ornátu. Lukáš chce starou paní umlčet, ale kněz už velí k návratu do sakristie. Tam při převlékání pan farář vysvětluje, že dnes se radujeme ze spásy se všemi svatými v nebi, proto je barva bílá, zítra se budeme modlit za zemřelé, proto bude barva fialová.

Lukáš je červený studem. Kněz ho povzbuzuje: „Ono to neškodí, když nás zahanbí ti nejobyčejnější. Do nebe se nejde s nosánkem nahoru a dnes ho budeme mít oba dolů.“

JEDINÉ SLOVO

otec Štěpán Smolen

Ilustrace: Helena Filčíková

Blížilo se jaro roku 1945 a koncentrační tábor v Dachau, jeden z nejstarších v celé Hitlerově říši, už tušil, že nedožije léta. Ani vysoký plot z ostnatého drátu nedokázal radostné zprávy zadržet tam venku. Vězni věděli, že spojenci se blíží a že otázka už nezní, zda nacisté prohrají, ale kdy. Mráz mužům dosud pronikal do kostí, ale přece se zdál o něco milosrdnější než loni a předloni a všechny ty roky předtím. Nejedno srdce hrála naděje na vysvobození.

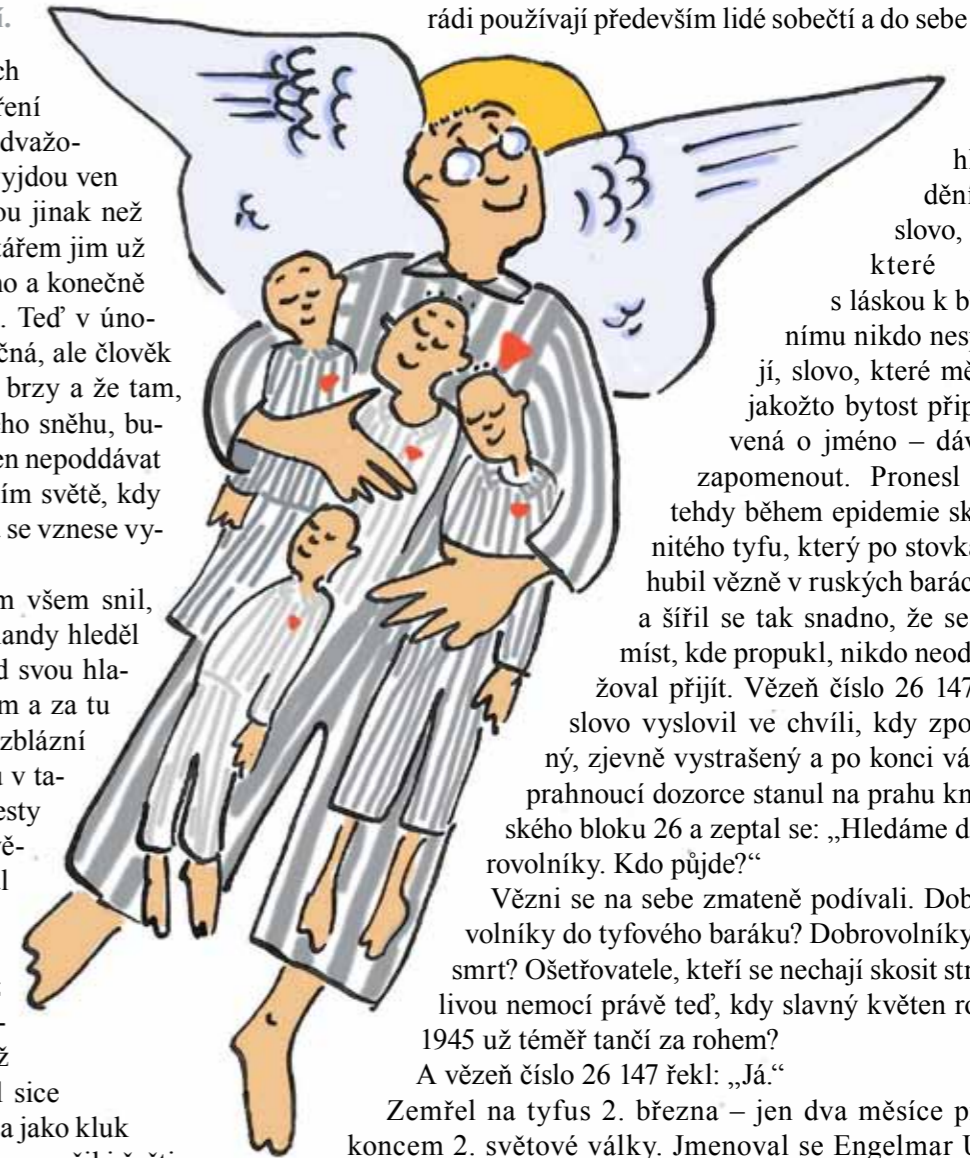
Duchovní natěsnání v kněžských barácích, pastýři kdysi sem zavření pro svou nepoddajnost, se opět odvažovali snít a doufat. Jistě už brzy vyjdou ven a znovu budou sloužit mši svatou jinak než s rozinkou a drobkem chleba, oltářem jim už nebude štenicemi obsypané prkno a konečně zas obléknou ornát místo hadrů. Teď v únoru se sice zima zdá stále nekonečná, ale člověk víry ví, že jaro přijde, že přijde brzy a že tam, kde se dnes válejí haldy špinavého sněhu, budou zítra kvést petrkličce. Jak se jen nepoddávat snění o tom zítřejším světě, jarním světě, kdy zas zazní varhany a vůně kadidla se vznese vysoko ke klenutému stropu.

Také vězeň číslo 26 147 o tom všem snil, když z posledního patra holé palandy hleděl na naprosto neklenuté trámy nad svou hlavou. Brzy tu bude čtvrtým rokem a za tu dobu si už tolikrát říkal, že se zblázní hladem nebo zimou. Ale Pán mu v takovou chvíli pokaždé poslal do cesty někoho, kdo strádal ještě hůř – a vězeň číslo 26 147 prostě nedokázal nepomáhat.

Když ho tehdy zatkli, nebyl knězem ještě ani dva roky, ale už se stačil znelíbit. Nedostatek nadšení pro nacismus na něm totiž byl na první pohled patrný. Byl sice Němcem, ale pocházel od Svitav a jako kluk se během služby u českého sedláka naučil i češtině. Později, když se stal farářem v Zadní Zvonkové na Šumavě, odvážil se zas tvrdit, že i Žid je člověkem. Proto ho zatkli a zavřeli sem do Dachau, ale ani zde se, zdá se, nepolepšil. Dokonce i v barbarských válečných zajatcích z Ruska dokázal vidět nesmrtelné duše; duše hladové – i tady, v místech, kde schází chléb – především po Bohu.

Jejich vlastním jazykem jim přinášel slova povzbuzení. Vězeň číslo 26 147 věděl, že je víc křesťanem než Němcem a že Církev nezná hranice národů. A protože to nejen věděl, ale i říkal, musel se tady v Dachau už téměř čtvrtý rok potácet mezi životem a smrtí.

Ale teď už za okamžik noční můra skončí a začne nový život bez ostnatého drátu. To si aspoň vězeň číslo 26 147 myslel, dokud mu ze rtů nevyšlo to osudné slovo – slovo, které rádi používají především lidé sobečtí a do sebe za-

hledění, slovo,

které si

s láskou k bližnímu nikdo nespo-

jí, slovo, které měl –

jakožto bytost připravená o jméno – dávno

zapomenout. Pronesl ho

tehdy během epidemie skvrnitého tyfu, který po stovkách hubil vězně v ruských barácích

a šířil se tak snadno, že se do míst, kde propukl, nikdo neodvažoval přijít.

Vězeň číslo 26 147 to slovo vyslovil ve chvíli, kdy zpočnů, zjevně vystrašený a po konci války

prahnoucí dozorce stanul na prahu kněžského bloku 26 a zeptal se: „Hledáme dobrovolníky. Kdo půjde?“

Vězni se na sebe zmateně podívali. Dobrovolníky do tyfového baráku? Dobrovolníky na smrt? Ošetřovatele, kteří se nechají skosit strašlivou nemocí právě teď, kdy slavný květen roku

1945 už téměř tančí za rohem? A vězeň číslo 26 147 řekl: „Já.“

Zemřel na tyfus 2. března – jen dva měsíce před koncem 2. světové války. Jmenoval se Engelmar Unzeitig, ale lidé ho znají především pod jménem „Anděl z Dachau“.

Před jméno se mu nyní píše bl., neboť tento česko-německý kněz byl 24. září letošního roku blahorečen. Stal se tak dosud posledním oficiálně uznaným svět-
cem pocházejícím z území naší vlasti.

KNIŽNÍ NOVINKY

z nakladatelství PAULÍNKY

SETKÁNÍ S PASTÝŘÍ

Autor: Maria Grace Dateno FSP

První díl ze série příběhů pro děti ve věku 6–9 let. V celkem šesti dílech budou tři děti žijící v současnosti zažívat velká dobrodružství pokaždé, když se dostanou do Ježíšovy doby. K tomu nedochází náhodně, ale pokaždé se tak děje, když řeší nějaký „problém“. Cesta v čase zpět a zkušenosti, které tam nasbírají, jim pomohou v realitě řešit otázky tak, jak nás tomu učí evangelium.

První díl propojí svět sourozenců a jejich kamaráda s pastýři z Betléma, kteří jim přijdou na pomoc, když se poprvé dostanou do „jiných časů“.

Cena: 99 Kč

MISIONÁŘKA LÁSKY

Autor: Kateřina Štastná

Nikdy neměla vlastní děti, přesto ji celý svět zná jako „Matku Terezu“. Nechtěla být slavná, toužila jen plnit Boží vůli. Přesto se stala jednou z nejslavnějších osob 20. století. Vyprávění o životě Matky Terezy pro děti s úkoly pro malé posluchače a čtenáře.

Cena: 149 Kč

